

Olen mõnda ülesleidnud, mis sinno jures teist wiisi on nähha, kui mitto teiste jures. Se agga, mis keige ennamiste immeks pannen, ja mis kül au-wäärat asjaks arwan, se on se, et leian sind ühtepuhko rahhollisfes ja lahkes näus, ja et ei olle muud, kui löbbusad sannad sinno suust kuulda. Eks tubliste tean, kui mitmesuggune hädda ja rist sinno maiasse on putund; kui mitto raske haigus ja kibbe surm seäl teine teise järrele on juhtund, ja liati se tunnamulne tullekahjo, mis sind paljaks teggi. Ja segipärrast ikka se sinno ühhetassane rahhonnäggo, heal ni hästi kui kurjal päwal. Ütle mulle, kuidas se ial sinnul woimalik on?!

Kottart lähhitas suga ja wastas: „Ei olle seks suurt pitka sanna tarwis. Wata, ma arwan ennast isse ja omma ello ühhe põlsoxiista sarnatseks.“ — Selle sanna pärrast teine watis üksi filmi teise peäle, et ei sanud arro sest, mis ta rälis. Kottart wõt-

tis kätte ja ütles: „Kui rist ja wallo minno peäle tungib, siis arwan ennast sahhaks ja äffeks, kelle ammet on, maad lõhkeda ja silledaks tehha, et seemne-irwa juurt wõttaks ja umbrohto saaks lämmatud. Menda otsin willetsusse aial neid lõhkimatta ja harrimatta kohaid omma südame seest üles, ja sedda umbrohto, mis pattused himmud minno sisse on istutanud. Katsun ja püan, Jummalä armust neist jäggo sada, et se iggawesse ello willi saaks pissut hawalt tuggewamine kaswama minno sees. — Teine kord jälle pannen neid abhastusse asjo, mis mulle juhtuwad, ühhe raske mürristamise sarnatseks, mis musta ja ahwardamise näo al minno Pea ülle touseb. Tulletan siis ennese mele, et mürristamisfega ennamiste hea wiim male saab, mis läbbi taimed omma Pea otsa taewa pole ülestõstwad, nago nemmadgi tahhaksid lojat tännada selle jahhutamise eest, mis taewast neile tuli. Menda mõt-